

อนุสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรเดนมาร์ก
และรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย
เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการเลี่ยงรัษฎากร
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรเดนมาร์กและรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

มีความปรารถนาที่จะทำอนุสัญญารัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน และการป้องกันการเลี่ยงการเงินได้ฉบับใหม่

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

ข้อ 1

ขอบข่ายด้านบุคคล

อนุสัญญานี้ให้ใช้บังคับแก่บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ

ข้อ 2

ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

- อนุสัญญานี้ให้ใช้บังคับแก่ภาษีเก็บจากเงินได้ ที่ตั้งบังคับในนามของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือในนามของส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของแต่ละรัฐ โดยไม่คำนึงถึงวิธีการเรียกเก็บ
- ภาษีทั้งปวงที่ตั้งบังคับจัดเก็บจากเงินได้ทั้งสิ้น หรือจากองค์ประกอบของเงินได้ รวมทั้ง ภาษีที่เก็บจากผลได้จากการขาย สัมหาริมทรัพย์ หรืออสังหาริมทรัพย์ ตลอดจนภาษีที่เก็บจากการเพิ่มค่าของทุนให้ถือว่าเป็นภาษีเก็บจากเงินได้
- ภาษีที่จัดเก็บอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งความตกลงนี้จะใช้บังคับ ได้แก่

ก) ในกรณีประเทศเดนมาร์ก

(1) ภาษีเงินได้ของรัฐ (indkomstskatten til staten)

(2) ภาษีเงินได้ของเทศบาลนคร (den kommunale indkomstskat)

- (3) ภาษีเงินได้ของเทศบาลจังหวัด (den amtskommunale indkomstskat).
- (4) ภาษีที่บังคับจัดเก็บภายใต้พระราชบัญญัติภาษีไฮโดรคาร์บอน (skatter i henhold til kulbrinteskatteloven) (ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า "ภาษีเดนมาร์ก")

ข) ในกรณีประเทศไทย

- (1) ภาษีเงินได้
- (2) ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม

(ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า "ภาษีไทย")

4. อนุสัญญาจะใช้บังคับแก่ภาษีใดๆ ที่มีลักษณะเหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันในสาระสำคัญ ซึ่งหลังจากวันที่ลงนาม ในความตกลงนี้ จะได้ตั้งบังคับเพิ่มเติมจาก หรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะได้แจ้งแก่กันและกัน เพื่อให้ทราบถึงความเปลี่ยนแปลงในเนื้อหาใดๆ ซึ่งได้มีขึ้นในกฎหมายภาษีอากรของแต่ละรัฐ

ข้อ 3

บทนิยามทั่วไป

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

- ก) คำว่า "รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึง ประเทศเดนมาร์ก หรือ ประเทศไทย แล้วแต่บริบทจะกำหนด
- ข) คำว่า "ประเทศเดนมาร์ก" หมายถึง ราชอาณาจักรเดนมาร์กรวมถึงพื้นที่ใดๆ นอกน่านน้ำทะเลอาณาเขตของเดนมาร์ก ซึ่งตามกฎหมายระหว่างประเทศได้กำหนด หรืออาจจะกำหนดภายใต้กฎหมายเดนมาร์กให้เป็นพื้นที่ซึ่งประเทศเดนมาร์กอาจใช้สิทธิอธิปไตยในส่วนที่เกี่ยวกับการสำรวจและแสวงประโยชน์จาก ทรัพยากรธรรมชาติของพื้นดินท้องทะเล หรือดินใต้พื้นดินและน้ำเหนือพื้นดินและใน ส่วนที่เกี่ยวกับกิจกรรมอื่นๆ เพื่อการสำรวจและแสวงประโยชน์ทางเศรษฐกิจของพื้นที่ นั้น คำนี้ไม่รวมถึงหมู่เกาะฟาร์โรและกรีนแลนด์
- ค) คำว่า "ประเทศไทย" หมายถึง ราชอาณาจักรไทยและรวมถึงพื้นที่ใดๆซึ่งประชิดกับน่านน้ำอาณาเขตของราชอาณาจักรไทยซึ่งตามกฎหมายไทยและตามกฎหมายระหว่างประเทศกำหนดไว้หรืออาจจะกำหนดไว้ภายหลังให้เป็นพื้นที่ซึ่งราชอาณาจักรไทยอาจใช้สิทธิในส่วนที่เกี่ยวกับพื้นดินท้องทะเลหรือดินใต้พื้นดินและน้ำเหนือพื้นดินและทรัพยากรธรรมชาติในพื้นดินที่นั้นๆได้
- ง) คำว่า "บุคคล" รวมถึงบุคคลธรรมดา บริษัท คณะบุคคลและหน่วยใดๆที่พึงเก็บภาษีได้ภายใต้

กฎหมายภาษีที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐใดรัฐหนึ่ง

- จ) คำว่า "บริษัท" หมายถึงนิติบุคคลใดๆ หรือหน่วยใด ๆ ซึ่งถือว่าเป็นนิติบุคคล เพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษี
- ฉ) คำว่า "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญา อีกรัฐหนึ่ง" หมายถึง วิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งและวิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งตามลำดับ
- ช) คำว่า "การจราจรระหว่างประเทศ" หมายถึง การขนส่งใดๆ ทางเรือ หรือทางอากาศ ยกเว้นกรณีการเดินทางหรือเดินอากาศยานระหว่างสถานที่ต่างๆ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น
- ซ) คำว่า "เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ" หมายถึง
  - (1) ในกรณีของประเทศเดนมาร์ก รัฐมนตรีว่าการกระทรวงภาษีหรือผู้แทนที่ได้รับมอบหมาย
  - (2) ในกรณีของประเทศไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับมอบหมาย
- ด) คำว่า "ภาษี" หมายถึง ภาษีเดนมาร์กหรือภาษีไทยแล้วแต่บริบทจะกำหนด
- ญ) คำว่า "คนชาติ" หมายถึง
  - (1) บุคคลธรรมดาทั้งปวงที่มีสัญชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง
  - (2) นิติบุคคล ห้างหุ้นส่วน หรือสมาคมที่ได้รับสถานภาพของตนเช่นนั้นตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง

2. ในการใช้บังคับอนุสัญญาที่กำหนดไว้โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในเวลาใดๆ คำใดๆ ที่มีได้นิยามไว้ในความตกลงนี้ให้มีความหมายซึ่งคำนั้นมีอยู่ในขณะนั้นตามกฎหมายของรัฐนั้น เพื่อประโยชน์ของการเก็บภาษีซึ่งอนุสัญญานี้ใช้บังคับ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

ข้อ 4 ผู้มีถิ่นที่อยู่

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า "ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" หมายถึง บุคคลใดๆ ซึ่งตามกฎหมายของรัฐนั้นมีหน้าที่ต้องเสียภาษีในรัฐนั้น โดยเหตุผลแห่งการมีภูมิลำเนา ถิ่นที่อยู่ สถานจัดการใหญ่ สถานที่ก่อตั้ง

หรือโดยเกณฑ์อื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน แต่คำนี้มีไว้ให้รวมถึงบุคคลใดผู้ซึ่งมีหน้าที่ต้องเสียบายในรัฐนั้นด้วยเหตุเฉพาะการมีเงินได้จากแหล่งในรัฐนั้นแต่เพียงอย่างเดียว

2. ในกรณีที่เกิดเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้กำหนดสถานภาพของบุคคลดังกล่าวดังต่อไปนี้

- (ก) ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวรเท่านั้นถ้าบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวรในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีความสัมพันธ์ทางส่วนตัวและทางเศรษฐกิจใกล้ชิดกว่า (ศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ)
- (ข) ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญได้หรือถ้าบุคคลธรรมดานั้นไม่มีที่อยู่ถาวรในรัฐหนึ่งรัฐใด ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่บุคคลนั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัย
- (ค) ถ้าบุคคลธรรมดานั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐหรือไม่มีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐที่บุคคลนั้นเป็นคนชาติ
- (ง) ถ้าบุคคลธรรมดาเป็นคนชาติของทั้งสองรัฐ หรือมิได้เป็นคนชาติของทั้งสองรัฐ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะแก้ไขปัญหา โดยความตกลงร่วมกัน

3. ในกรณีก็ตามเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บุคคลนอกเหนือจากบุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาพยายามแก้ไขปัญหาและกำหนดแนวทางปฏิบัติที่จะใช้อุสัญญากับบุคคลเช่นว่านั้น โดยความตกลงร่วมกัน ในกรณีไม่มีข้อตกลงเช่นว่านั้น เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญาฯ นี้ ในแต่ละรัฐคู่สัญญาให้ถือว่าบุคคลนั้นไม่เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐคู่สัญญาอีกรัฐหนึ่ง

ข้อ 5

สถานประกอบการถาวร

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญาฯ นี้ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" หมายถึง สถานธุรกิจประจำซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือแต่บางส่วน

2. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" โดยเฉพาะรวมถึง

- (ก) สถานจัดการ
- (ข) สาขา
- (ค) สำนักงาน

- (ง) โรงงาน
- (จ) โรงช่าง
- (ฉ) เหมืองแร่ บ่อน้ำมันหรือบ่อก๊าซ เหมืองหิน หรือสถานที่อื่นใดที่ใช้ในการขุดค้นทรัพยากรธรรมชาติ
- (ช) ที่ทำการเพาะปลูก เลี้ยงสัตว์ หรือไร่นา
- (ซ) คลังสินค้า ในส่วนที่เกี่ยวกับบุคคลซึ่งจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกในการเก็บรักษาสินค้าสำหรับบุคคลอื่น
- (ฅ) ที่ตั้งอาคาร , โครงการก่อสร้าง, โครงการติดตั้งหรือประกอบ หรือ กิจกรรมตรวจสอบควบคุมเกี่ยวกับโครงการนั้น ในกรณีที่ตั้งโครงการหรือกิจกรรมนั้นดำเนินการติดต่อกันเป็นระยะเวลาเดียวหรือหลายระยะเวลารวมกันเกินกว่า 6 เดือน
- (ฉ) การให้บริการบริการ รวมทั้งบริการให้คำปรึกษาโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใดโดยผ่านทางลูกจ้างหรือบุคลากรอื่น ทั้งนี้ กิจกรรมในลักษณะนั้นดำเนินการติดต่อกัน สำหรับโครงการเดียวกันหรือโครงการที่เกี่ยวข้อง ภายในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเป็นระยะเวลาเดียวหรือหลายระยะเวลารวมกันเกินกว่า 6 เดือน ในระยะเวลาสิบสองเดือนใดๆ

3. แม้จะมีบทบัญญัติก่อนๆของข้อนี้อยู่ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" ไม่ให้ถือว่า รวมถึง

- ก) การใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา หรือการจัดแสดง หรือการส่งมอบสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น
- ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา หรือการจัดแสดงหรือการส่งมอบ
- ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ให้วิสาหกิจอื่นใช้ในการแปรสภาพ
- ง) การมีสถานธุรกิจประจำเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดซื้อสิ่งของ หรือสินค้า หรือรวบรวมข้อมูลสารสนเทศเพื่อวิสาหกิจนั้น
- จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการโฆษณา การให้ข้อมูลสารสนเทศการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อกิจกรรมที่คล้ายคลึงกันซึ่งมีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือเป็นส่วน

ประกอบให้แก่วิสาหกิจนั้น

- ฉ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อประกอบกิจกรรมที่กล่าวถึงในอนุวรรค(ก) ถึง (จ) โดยมีเงื่อนไขว่า กิจกรรมทั้งหมดของสถานธุรกิจประจำ ซึ่งเป็นผลมาจากการรวมเข้ากันนี้ มีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือส่วนประกอบ

4. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 และวรรค 2 เมื่อบุคคลนอกเหนือจากตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค 5 กระทำการในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ในนามของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ให้ถือว่าวิสาหกิจนั้นมีสถานประกอบการถาวรในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้าบุคคลนั้น

- (ก) มีและใช้อย่างเป็นทางการในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกซึ่งอำนาจในการทำสัญญาในนามของวิสาหกิจนั้น เว้นไว้แต่ว่ากิจกรรมต่างๆของบุคคลนั้นจำกัดอยู่เฉพาะการซื้อสิ่งของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจนั้น
- (ข) ไม่มีอำนาจเช่นนั้น แต่ได้เก็บรักษาอย่างเป็นทางการในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกซึ่งมูลค่าของสิ่งของหรือสินค้า ซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น และดำเนินการตามคำสั่งซื้อ หรือทำการส่งมอบของในนามของวิสาหกิจนั้นอยู่เป็นประจำ หรือ
- (ค) ไม่มีอำนาจเช่นนั้น แต่ได้จัดหาคำสั่งซื้ออย่างเป็นทางการในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมด เพื่อวิสาหกิจนั้นหรือเพื่อวิสาหกิจอื่น และวิสาหกิจอื่นๆซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้น หรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น

5. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะไม่ถือว่ามิสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพียงเพราะว่าวิสาหกิจดังกล่าวดำเนินธุรกิจไปอีกรัฐหนึ่ง นั้น โดยผ่านทางนายหน้า ตัวแทนการค้าทั่วไปหรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระ โดยมีเงื่อนไขว่าบุคคลเช่นว่านั้นได้กระทำการอันเป็นปกติในธุรกิจของตน อย่างไรก็ตาม กรณีกิจกรรมของตัวแทนดังกล่าวได้กระทำทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมด ในนามวิสาหกิจนั้น หรือในนามวิสาหกิจนั้นกับวิสาหกิจอื่น ซึ่งถูกควบคุมโดยวิสาหกิจนั้น หรือมีการควบคุมผลประโยชน์ในวิสาหกิจนั้น บุคคลเช่นว่านี้จะไม่ถือว่าเป็นตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระตามความหมายของวรรคนี้

6. ข้อเท็จจริงที่ว่าบริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือซึ่งถูกควบคุมโดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือซึ่งประกอบธุรกิจไปอีกรัฐหนึ่งนั้น(ไม่ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) มิเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัทใดเป็นสถานประกอบการถาวรของอีกบริษัทหนึ่ง

ข้อ 6

เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

1. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากอสังหาริมทรัพย์ (รวมทั้งเงินได้จากการเกษตรหรือการป่าไม้) ที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. คำว่า "อสังหาริมทรัพย์" ให้ความหมายซึ่งคำนั้นมีอยู่ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ คำนี้ไม่ว่ากรณีใดจะรวมถึงทรัพย์สินอันเป็นอุปกรณ์ของอสังหาริมทรัพย์ ปศุสัตว์ และเครื่องมือที่ใช้ในการเกษตรและป่าไม้ สิทธิที่อยู่ในบังคับของบทบัญญัติของกฎหมายทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดิน สิทธิเก็บกินในอสังหาริมทรัพย์และสิทธิต่างๆ ที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้หรือจำนวนตายตัวเพื่อเป็นค่าตอบแทนในการทำงาน หรือสิทธิในการทำงานในชุมแร้ แหล่งแร้ และทรัพยากรธรรมชาติอย่างอื่น ส่วนเรือเดินทะเล เรือ และอากาศยานไม่ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์
3. บทบัญญัติของวรรค 1 ให้ใช้บังคับแก่เงินได้ที่ได้รับจากการใช้โดยตรง การให้เช่า หรือการใช้อสังหาริมทรัพย์ในรูปอื่น
4. ในกรณีที่กรรมสิทธิ์ในหุ้นหรือสิทธิในนิติบุคคลอื่นใดในบริษัทหนึ่งให้สิทธิแก่เจ้าของหุ้นหรือเจ้าของสิทธิในนิติบุคคลอื่นเช่นว่านั้นในอันที่จะใช้ประโยชน์อสังหาริมทรัพย์ที่ถือครองโดยบริษัทนั้น เงินได้จากการใช้โดยตรง การให้เช่า หรือการใช้ในรูปแบบอื่นใดของสิทธิในอันที่จะใช้ประโยชน์เช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งอสังหาริมทรัพย์นั้นตั้งอยู่
5. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 3 ให้ใช้บังคับแก่เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจและเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งใช้ในการประกอบการบริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระด้วย

ข้อ 7

กำไรจากธุรกิจ

1. กำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่วิสาหกิจประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านทางสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจดังกล่าวแล้ว เงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจนั้นอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง แต่ต้องเก็บจากเงินได้หรือกำไรเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้น
2. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติวรรค 3 ในกรณีที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านสถานประกอบการถาวร ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญาให้ถือว่ากำไรเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้นในส่วนที่พึงคาดหวังได้ว่าสถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับ ถ้าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหากและประกอบกิจการเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันภายใต้ภาวะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันและติดต่อกันอย่างเป็นอิสระ โดยแท้จริงกับวิสาหกิจซึ่งตนเป็นสถานประกอบการถาวรนั้น
3. ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวร จะยอมให้หักค่าใช้จ่าย ซึ่งมีขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์ของธุรกิจของสถานประกอบการถาวรนั้น รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารและการจัดการทั่วไป ไม่ว่าจะมิขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่หรือที่อื่น

4. หากเป็นประเพณีในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่จะกำหนดค่าไรรันถือเป็นของสถานประกอบการถาวร โดยอาศัยมูลค่าฐานแห่งการปันส่วนผลกำไรทั้งสิ้นของวิสาหกิจให้แก่ส่วนต่างๆ ของวิสาหกิจ มิให้ข้อความในวรรค 2 คัดหนทางของรัฐผู้ทำ สัญญารัฐนั้น จากการกำหนดค่าไรรันเพื่อเสียภาษีโดยวิธีการปันส่วนผลกำไรอันอาจถือเป็นประเพณี อย่างไรก็ตาม วิธีการปันส่วนผลกำไรนั้นจะต้องเป็นวิธีที่มีผลตามหลักการต่างๆ ซึ่งกำหนดไว้ในข้อนี้
5. มิให้ถือว่าค่าไรรันใดๆเป็นของสถานประกอบการถาวร โดยเหตุผลเพียงว่าสถานประกอบการถาวรนั้นซื้อสิ่งของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ
6. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทบัญญัติวรรคก่อนๆ ค่าไรรันที่พึงถือเป็นของสถานประกอบการถาวรให้กำหนดโดยวิธีเดียวกันเป็นปีๆ ไป เว้นแต่จะมีเหตุผลอันสมควรและเพียงพอที่จะใช้วิธีอื่น
7. ในกรณีที่กำลังรวมไว้ซึ่งรายการเงินได้ซึ่งแยกอยู่ในบังคับของข้ออื่นแห่งอนุสัญญานี้ มิให้บทบัญญัติของข้ออื่นเหล่านั้นถูกกระทบกระเทือนโดยบทบัญญัติของข้อนี้

ข้อ 8

การขนส่งทางเรือและทางอากาศยาน

1. เงินได้หรือกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินอากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น
2. เงินได้หรือกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง แต่ภาษีที่เรียกเก็บในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นจะลดลงเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละ 50 ของภาษี
3. เงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจากการใช้ จากความล่าช้า หรือการให้เช่าผู้สินค้า (รวมถึงรถพ่วง เรือท่องเที่ยว และอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องสำหรับการบินขนส่งผู้สินค้า) ซึ่งเกี่ยวเนื่องโดยตรงกับเงินได้จากการดำเนินการเดินเรือหรืออากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ ให้ถือปฏิบัติตามความมุ่งประสงค์ ของวรรค 1 และ 2 เสมือนเป็นเงินได้ที่ได้รับจากการดำเนินการเดินเรือ หรืออากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ
4. ให้ใช้บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 บังคับแก่เงินได้หรือกำไรจากการเข้าร่วมกลุ่ม การเข้าร่วมในธุรกิจ หรือการเข้าร่วมในตัวแทนปฏิบัติการระหว่างประเทศด้วย
5. ในกรณีของกำไรที่ได้รับจากการเข้าร่วมทำการขนส่งทางอากาศระหว่างประเทศเดนมาร์กนอร์เวย์ และสวีเดน ในนามของสายการบินสแกนดิเนเวียน (SAS) ให้ใช้บทบัญญัติของ วรรค 1 และ 4 บังคับเฉพาะกับสัดส่วนของกำไรดังกล่าวซึ่งสอดคล้องกับส่วนที่ SAS Danmark AIS ผู้ถือหุ้นเดนมาร์กในสายการบินสแกนดิเนเวียน (SAS) เป็นเจ้าของในการเข้าร่วมทำการขนส่งทางอากาศดังกล่าว

ข้อ 9

วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

1. ในกรณีนี้

- (ก) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุม หรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ
- (ข) กลุ่มบุคคลเดียวกันเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุม หรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งและในแต่ละกรณีได้มีการวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจทั้งสองในด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์หรือการเงิน ซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมีระหว่างวิสาหกิจอิสระ เงินได้หรือกำไรใดๆ ซึ่งควรจะมีแก่วิสาหกิจหนึ่ง หากมิได้มีเงื่อนไขเหล่านั้นแต่มีได้มีขึ้น โดยเหตุแห่งเงื่อนไขเหล่านั้น อาจรวมเข้าเป็นเงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจนั้นและเก็บภาษีได้ตามนั้น

2. ในกรณีที่ผลกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งต้องเสียภาษีให้แก่รัฐนั้นได้รวมอยู่ในยอดกำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และยอดกำไรที่รวมนั้นเป็นกำไรที่ควรจะมีแก่วิสาหกิจของรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้าเงื่อนไขต่างๆที่กำหนดขึ้นระหว่างวิสาหกิจทั้งสองเป็นเงื่อนไขที่จะมีขึ้นระหว่างวิสาหกิจอิสระ รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นอาจปรับปรุงจำนวนภาษีที่จัดเก็บจากกำไรเหล่านั้น ถ้ารัฐนั้นได้พิจารณาแล้วว่าเหมาะสมในการกำหนดการปรับปรุง เช่นว่านั้นต้องคำนึงถึงบทบาทผู้ถือหุ้นอื่นๆแห่งความตกลงนี้ด้วยตามควร และหากจำเป็นให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองปรึกษาหารือซึ่งกันและกัน

ข้อ 10

เงินปันผล

- 1. เงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
- 2. อย่างไรก็ตาม เงินปันผลเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของประโยชน์ในเงินปันผล ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกินร้อยละ 10 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะวางแนวปฏิบัติเกี่ยวกับข้อจำกัดนี้โดยความตกลงร่วมกัน

ข้อความของวรรคนี้จะไม่กระทบกระเทือนต่อการจัดเก็บภาษีจากบริษัทในส่วนที่เกี่ยวกับกำไรที่จ่ายเงินปันผลนั้นออกไป

3. คำว่า "เงินปันผล" ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึงเงินได้จากหุ้น หรือสิทธิอื่นๆ ซึ่งมีใช้สิทธิเรียกร้องในหนี้อันมีส่วนร่วมในผลกำไร รวมทั้งเงินได้จากสิทธิอื่นๆ ในบริษัทซึ่งอยู่ภายใต้บังคับของการจัดเก็บภาษีเช่นเดียวกับเงินได้จากหุ้นตามกฎหมายของรัฐซึ่งบริษัทที่ทำการแบ่งให้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่
4. บทบัญญัติของวรรค 1 จะไม่ใช่บังคับ ถ้าเจ้าของประโยชน์ในเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และการถือหุ้นในส่วนที่มีการจ่ายเงินปันผลนั้นเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำเท่านั้น ในกรณีเช่นนั้นให้ใช้บทบัญญัติ ข้อ 7 หรือ ข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี
5. ในกรณีที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับกำไรหรือเงินได้จากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะไม่บังคับจัดเก็บภาษีใดๆ จากเงินปันผลที่บริษัทจ่ายเว้นแต่ตราบเท่าที่ได้จ่ายเงินปันผลนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งหรือตราบเท่าที่ถือหุ้นในส่วนที่เกี่ยวกับเงินปันผลที่จ่ายนั้นได้เกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น และจะไม่กำหนดให้กำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรของบริษัทต้องเสียภาษีกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรร แม้ว่าเงินปันผลที่จ่ายหรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรนั้นจะประกอบขึ้นด้วยเงินได้หรือกำไรที่เกิดขึ้นในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น ทั้งหมดหรือบางส่วนก็ตาม ไม่มีข้อความใดในวรรคนี้จะแปลความเป็นการขัดขวางรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งจากการเก็บภาษีเงินได้ตามกฎหมายของรัฐนั้นจากกำไรที่ส่งออกโดยสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น แต่ภาษีที่จัดเก็บจะไม่เกินกว่าภาษีเงินปันผลในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งตามบทบัญญัติในวรรค 2 ของข้อนี้

ข้อ 11

ดอกเบี้ย

1. ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. อย่างไรก็ตาม ดอกเบี้ยเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของประโยชน์ในดอกเบี้ยและเป็นบริษัทซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน
  - (ก) ร้อยละ 10 ของจำนวนดอกเบี้ยทั้งสิ้น ถ้าดอกเบี้ยนั้นได้รับโดยสถาบันการเงินใดๆ (รวมทั้งบริษัทประกันภัย)
  - (ข) ร้อยละ 15 ของจำนวนดอกเบี้ยทั้งสิ้น ในกรณีอื่นๆเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะวางแนวปฏิบัติเกี่ยวกับข้อจำกัดนี้โดยความตกลงร่วมกัน
3. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายเกี่ยวกับการให้กู้ยืมเงินที่ให้แก่หรือค้ำประกันหรือให้ประกันความเสี่ยงโดยรัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ธนาคารกลางของรัฐนั้น หรือ ตัว

แทนหรือเครื่องมือใดๆ (รวมทั้งสถาบันการเงิน)ซึ่งรัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเป็นเจ้าของทั้งหมดหรือควบคุมจะ
ได้รับยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก

4. คำว่า " ดอกเบี้ย" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากสิทธิเรียกร้องในหนี้ทุกชนิดไม่ว่าจะมีหลักประกันจำนองหรือไม่ และไม่ว่าจะมีสิทธิร่วมกันในผลกำไรของลูกหนี้หรือไม่ และโดยเฉพาะเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาล และเงินได้จากพันธบัตรหรือหุ้นกู้ รวมทั้งพรีเมียมและรางวัลอันผูกพันกับหลักทรัพย์ พันธบัตร หรือหุ้นกู้เช่นว่านั้น
5. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของประโยชน์ในดอกเบี้ยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งดอกเบี้ยนั้น เกิดขึ้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้นหรือกระทำการในอีกรัฐหนึ่งโดยให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิเรียกร้องในหนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับดอกเบี้ยที่จ่ายมีส่วนเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ในกรณีเช่นว่านี้จะใช้บทบัญญัติของ ข้อ 7 หรือ ข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี
6. จะถือว่าดอกเบี้ยเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเมื่อผู้จ่ายคือรัฐนั้นเอง องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นหรือผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีบุคคลที่จ่ายดอกเบี้ยไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งหนี้ที่ต้องจ่ายดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้น และดอกเบี้ยนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ดอกเบี้ยเช่นว่านั้นจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่
7. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของประโยชน์หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนดอกเบี้ยที่จ่ายนั้น เมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องในหนี้อันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายดอกเบี้ยแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนที่พึงตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผู้รับประโยชน์หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นว่านั้น บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะแก่เงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้นส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งความตกลงนี้ด้วย

ข้อ 12

คำสิทธิ

1. คำสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. อย่างไรก็ตาม คำสิทธิเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้นแต่ภาษีที่เรียกเก็บนั้น จะต้องไม่เกิน
  - (ก) ร้อยละ 5 ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้น ถ้าคำสิทธินั้นจ่ายเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้ ลิขสิทธิ์ใดๆในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรืองานวิทยาศาสตร์

(จ) ร้อยละ 15 ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้นในกรณีอื่นๆ

เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ จะวางแผนปฏิบัติเกี่ยวกับข้อจำกัดนี้โดยความตกลงร่วมกัน

3. คำว่า "คำสิทธิ" ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึง การจ่ายไม่ว่าชนิดใดๆที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้ หรือสิทธิในการใช้ ลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรือ วิทยาศาสตร์ รวมทั้งฟิล์ม ภาพยนตร์ และฟิล์มและเทปที่ใช้สำหรับโทรทัศน์ หรือ การกระจายเสียงทางวิทยุ สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบหรือหุ่นจำลอง แผนผัง สูตรลับหรือกรรมวิธีลับใดๆ หรือ เพื่อ ข้อเสนอเทศที่เกี่ยวกับประสบการณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรมหรือทางวิทยาศาสตร์และเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้อุปกรณ์ที่เกี่ยวกับอุตสาหกรรม พาณิชยกรรมหรือทางวิทยาศาสตร์

4. บทบัญญัติของวรรค 1 และวรรค 2 จะไม่ใช้บังคับถ้าเจ้าของผลประโยชน์ของคำสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้นหรือประกอบการในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวข้องกับคำสิทธิที่จ่ายนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ในกรณีเช่นว่านี้ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี

5. คำสิทธิให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายคือรัฐนั่นเอง องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นหรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีบุคคลผู้จ่ายคำสิทธินั้นไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งอันก่อให้เกิดพันธกรณีที่จะต้องจ่ายคำสิทธิที่เกิดขึ้น และคำสิทธินั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น คำสิทธิเช่นว่านี้ให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

6. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผลประโยชน์ หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนคำสิทธิที่จ่ายให้กันนั้น เมื่อคำนึงถึงการใช้สิทธิหรือข้อเสนออันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผลประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะกับเงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้น ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆแห่งความตกลงนี้ด้วย

ข้อ 13

ผลได้จากทุน

1. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายของสังหาริมทรัพย์ตามที่ระบุไว้ในข้อ 6 และตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. ผลได้จากการจำหน่ายสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการ

ประจำ ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระรวมทั้งผลได้จากการจำหน่ายสถานประกอบการถาวรเช่นว่านั้น (โดยลำพังหรือรวมกับวิสาหกิจทั้งหมด) หรือฐานประกอบการประจำเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

3. ผลได้ที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายเรือ หรืออากาศยานที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศหรือสหสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการเกี่ยวกับเรือหรืออากาศยานเช่นว่านั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

4. ผลได้ที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายผู้สินค้า (รวมถึงรถพ่วงเรือท้องแบน และอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องสำหรับการขนส่งผู้สินค้า) ตามที่ระบุไว้ในวรรค 3 ของข้อ 8 จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

5. ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินใดๆ นอกเหนือจากที่กล่าวไว้ในวรรค 1, 2, 3 และ 4 ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งผู้จำหน่ายมีถิ่นที่อยู่

6. ในกรณีผลได้ที่ได้รับจากการเข้าร่วมทำการขนส่งทางอากาศระหว่างประเทศเคนมาร์ก นอร์เวย์ และสวีเดนในนามสายการบินสแกนดิเนเวียน (SAS) ให้ใช้บทบัญญัติของวรรค 3 บังคับเฉพาะกับสัดส่วนของผลได้ดังกล่าว ซึ่งสอดคล้องกับส่วนที่ SAS Danmark AIS ผู้ถือหุ้นเคนมาร์กในสายการบินสแกนดิเนเวียน (SAS) เป็นเจ้าของในการเข้าร่วมทำการขนส่งทางอากาศยานดังกล่าว

ข้อ 14

บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ

1. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับบริการวิชาชีพหรือกิจกรรมอิสระ อื่นๆ ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น เว้นแต่ในกรณีต่อไปนี้เงินได้เช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

ก) ถ้าผู้นั้นมีอยู่เป็นปกติซึ่งฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการประกอบกิจกรรมของผู้นั้น สำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลารวมกันถึงหรือมากกว่า 90 วัน ภายในระยะเวลา 12 เดือนใดๆ ในกรณี เช่นว่านั้น เฉพาะเงินได้ที่พึงถือว่าเป็นของฐานประกอบการประจำนั้น อาจเก็บภาษีได้ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ

ข) ถ้าการอยู่ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง สำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือ หลายระยะเวลารวมกันถึงหรือมากกว่า 90 วัน ภายในระยะเวลา 12 เดือนใดๆ

ในกรณีเช่นว่านั้น เงินได้เฉพาะที่ได้รับจากการประกอบกิจกรรมในอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. คำว่า "บริการวิชาชีพ" ให้รวมถึงโดยเฉพาะกิจกรรมอิสระด้านวิทยาศาสตร์ วรรณกรรมศิลปะ การศึกษาหรือการสอน รวมทั้งกิจกรรมอิสระของแพทย์ ทันตแพทย์ หนายความ วิศวกร สถาปนิก และนักบัญชี

ข้อ 15

บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ

1. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ 16, 18 และ 19 เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่การจ้างงานนั้นได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หากมีการจ้างงานเช่นนั้น ค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 ค่าตอบแทนที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะใน รัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้า
  - (ก) ผู้รับเงินได้นั้นอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง สำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลารวมกันไม่เกิน 183 วัน ภายในระยะเวลา 12 เดือนใดๆ และ
  - (ข) ค่าตอบแทนนั้นจ่ายโดย หรือในนามของนายจ้างผู้ซึ่งมิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และ
  - (ค) ค่าตอบแทนนั้นมิได้ตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำซึ่งนายจ้างมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
3. แม้จะมีบทบัญญัติในวรรคก่อนๆ ของข้อนี้ ค่าตอบแทนที่ได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในเรือหรืออากาศยาน ที่ใช้ดำเนินการในการจราจรระหว่างประเทศโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น

ข้อ 16

ค่าป่วยการของกรรมการ

1. ค่าป่วยการของกรรมการ และเงินที่ชำระอย่างอื่นอันคล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับตามความสามารถในฐานะที่เป็นสมาชิกในคณะกรรมการอำนาจการของบริษัท ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับตามความสามารถในฐานะเป็นเจ้าของที่ในตำแหน่งบริหารระดับสูงของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 17

นักแสดงและนักกีฬา

1. โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติของข้อ 14 และ 15 เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับในฐานะนักแสดง อาทิ นักแสดงละคร ภาพยนตร์ วิทยุ หรือโทรทัศน์ หรือ นักดนตรีหรือในฐานะนักกีฬาจากกิจกรรมส่วนบุคคลของคนที่ทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีก รัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. ในกรณีเงินได้ในส่วนที่เกี่ยวกับกิจกรรมส่วนบุคคลที่กระทำโดยนักแสดงหรือนักกีฬาตามความสามารถของคนนั้น มิได้เกิดขึ้นกับตัวนักแสดงหรือนักกีฬา แต่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่น โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติของข้อ 7, 14 และ 15 เงินได้นั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กิจกรรมนั้นๆ ของนักแสดง หรือนักกีฬาได้กระทำขึ้น
3. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 ของข้อนี้จะไม่ใช้บังคับกับเงินได้ที่ได้รับจากกิจกรรมซึ่งกระทำในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่ง ถ้าการมาเยือนรัฐผู้ทำสัญญา รัฐนั้น ได้รับการอุดหนุนเป็นส่วนใหญ่โดยกองทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 18

เงินบำนาญและเบี้ยรายปี

1. (ก) เงินบำนาญ (และค่าตอบแทนอื่นที่คล้ายคลึงกัน) ที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งและจ่ายให้ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
  - (ข) การจ่ายใดๆ ภายใต้กฎหมายประกันสังคมของรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งไม่ว่าจะเป็นงวดหรือไม่เป็นงวดก็ตาม หรือภายใต้โครงการสาธารณะที่จัดขึ้น โดยรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งเพื่อมุ่งประสงค์เป็นสวัสดิการสังคม
  - (ค) เบี้ยรายปีใดๆ ที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่ง และจ่ายให้ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา อีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง
2. คำว่า "เบี้ยรายปี" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง จำนวนเงินที่กำหนดไว้ซึ่งพึงจ่ายให้เป็นระยะๆ ตามเวลาที่กำหนดระหว่างที่มีชีวิตอยู่ หรือระหว่างระยะเวลาที่ระบุไว้หรือที่พึงกำหนด ได้แน่นอนภายใต้ข้อผูกพันที่จะต้องจ่ายตอบแทนอย่างเพียงพอและครบจำนวนเป็นเงินหรือตามค่าของเงิน (นอกเหนือจากบริการที่ให้)

ข้อ 19

งานรัฐบาล

1. (ก) เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันนอกเหนือจากเงิน บำนาญที่จ่าย

โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาในส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่รัฐนั้น หรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารของรัฐนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

- ข) อย่างไรก็ตาม เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันดังกล่าว จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น ถ้าหากบริการนั้นได้เกิดขึ้นในรัฐนั้น และบุคคลธรรมดาผู้นั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นผู้ซึ่ง
- (1) เป็นคนชาติของรัฐนั้น หรือ
  - (2) มิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นเพียงเพื่อมุ่งประสงค์ที่จะให้บริการนั้น
2. ก) เงินบำนาญใดๆที่จ่ายโดยหรือจ่ายจากกองทุนที่ก่อตั้งขึ้นโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือ ส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาใดๆที่เกี่ยวข้องกับบริการที่ให้แก่รัฐนั้น หรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารของรัฐนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเท่านั้น
- ข) อย่างไรก็ตาม เงินบำนาญนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าบุคคลธรรมดาผู้นั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และเป็นคนชาติของรัฐนั้น
3. บทบัญญัติของข้อ 15, 16 และ 18 จะใช้บังคับแก่เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอื่นที่คล้ายคลึงกัน และเงินบำนาญที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจใดๆที่ดำเนินการโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น

ข้อ 20

นักศึกษา

บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งก่อนหน้าที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เป็นหรือเคยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และการไปเยือนรัฐแรกนั้น ก็เพียงเพื่อประสงค์ที่จะ

- (ก) เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย หรือสถาบันการศึกษาอื่นที่เป็นที่ยอมรับหรือ
- (ข) เข้ารับการฝึกอบรมให้สามารถปฏิบัติงานด้านวิชาชีพหรือการค้า หรือ
- (ค) ศึกษาหรือทำการค้นคว้าวิจัยโดยเป็นผู้รับทุน เงินอุดหนุนหรือรางวัลจากองค์การรัฐบาล ศาสนา การกุศล วิทยาศาสตร์ วรรณกรรม หรือการศึกษาจะไม่ถูกเรียกเก็บภาษีในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกจาก

- (1) เงินที่ส่งจากต่างประเทศเพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพ การศึกษา การเล่าเรียน การค้นคว้าวิจัย หรือการฝึกอบรมของผู้นั่นเอง
- (2) ทุน เงินอุดหนุนหรือเงินรางวัล และ
- (3) เงินได้จากการให้บริการส่วนบุคคลในรัฐนั้น สำหรับระยะเวลาไม่เกิน 5 ปี โดยมีเงื่อนไขว่าเงินได้นั้นเป็นเหตุผลความจำเป็นในการครองชีพและการศึกษา

ข้อ 21

ศาสตราจารย์ ครู และนักวิจัย

1. บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งโดยทันทีหรือก่อนหน้าที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีก รัฐหนึ่ง และเป็นผู้ซึ่งได้ไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐแรกตามคำเชิญของมหาวิทยาลัย วิทยาลัย โรงเรียน หรือสถาบันการศึกษาอื่นใดที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งได้รับการรับรองจากเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจในรัฐผู้ทำสัญญารัฐแรก เป็นเวลาไม่เกินสองปี เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการสอนหรือการวิจัย หรือทั้งสองประการ ณ สถาบันการศึกษาเช่นว่านั้น จะได้รับการยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น สำหรับค่าตอบแทนจากการสอนหรือการวิจัยดังกล่าว
2. บทบัญญัติของวรรค 1 จะไม่ใช่บังคับกับเงินได้จากการวิจัย ถ้าการวิจัยเช่นว่านั้น ได้ดำเนินการโดยบุคคลธรรมดาเป็นส่วนใหญ่เพื่อประโยชน์ของเอกชน โดยเฉพาะหรือ เอกชนอื่นๆเป็นสำคัญ

ข้อ 22

กิจกรรมในส่วนที่เกี่ยวกับการสำรวจขั้นพื้นฐาน การตรวจหรือการแยกไอโซโทปคาร์บอน

1. แม้จะมีบทบัญญัติของข้อ 5 และ ข้อ 14 ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งดำเนินการกิจกรรมเกี่ยวกับการสำรวจขั้นพื้นฐาน การตรวจ หรือ การแยกไอโซโทปคาร์บอน ที่มีอยู่ใน รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะถือว่าได้ดำเนินการธุรกิจเกี่ยวกับกิจกรรมเช่นว่านั้น ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งผ่านสถานประกอบการถาวรหรือสถานธุรกิจประจำซึ่งตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่ง นั้น
2. บทบัญญัติของวรรค 1 จะไม่ใช่บังคับในกรณีที่กิจกรรมนั้น ได้ดำเนินการเป็นระยะเวลาหนึ่ง หรือหลายระยะเวลา รวมกันไม่เกิน 30 วัน ในรอบระยะเวลา 12 เดือนใดๆ อย่างไรก็ดี เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรคนี้กิจกรรมที่ดำเนินการโดยวิสาหกิจหนึ่ง โดยมีอีกวิสาหกิจหนึ่งในความหมายของข้อ 9 เข้ามาร่วมด้วย จะถือว่า กิจกรรมนั้นได้ดำเนินการโดยวิสาหกิจแรก ถ้ากิจกรรมที่กล่าวถึงส่วนใหญ่เหมือนกับกิจกรรมที่ดำเนินการโดยวิสาหกิจหลัง
3. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 กิจกรรมการขุดเจาะที่ได้ดำเนินการนอกชายฝั่งทะเลจะถือว่าเป็นสถานประกอบการถาวร ถ้าเพียงแต่กิจกรรมนั้นได้ดำเนินการเป็นระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลา รวมกันเกิน 183 วัน ในรอบระยะเวลา 12 เดือนใดๆ อย่างไรก็ดีเพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรคนี้ กิจกรรมที่ดำเนินการโดยวิสาหกิจหนึ่ง โดยมีอีกวิสาหกิจหนึ่งในความหมายของข้อ 9 เข้ามาร่วมด้วย จะถือว่า กิจกรรมนั้นได้ดำเนินการโดยวิสาหกิจแรก ถ้ากิจกรรมที่กล่าวถึงส่วนใหญ่คล้ายคลึงกับกิจกรรมที่ดำเนินการโดย วิสาหกิจหลัง

ข้อ 23
เงินได้อื่นๆ

1. บรรดารายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง ไม่ว่าจะเกิดขึ้นที่ใดก็ตามที่ไม่เกี่ยวข้องกับข้อบทก่อนๆ ของอนุสัญญานี้ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
2. บทบัญญัติของวรรค 1 จะไม่ใช่บังคับกับเงินได้นอกเหนือจากเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ที่บัญญัติไว้ในวรรค 2 ของข้อ 6 ถ้าผู้รับเงินได้ดังกล่าวนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่ง ดำเนินธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งผ่านทางสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ใน อีกรัฐหนึ่งนั้น หรือดำเนินการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระจากฐานประกอบการประจำ ที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ที่ได้จ่ายไปนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำดังกล่าว ในกรณีเช่นนั้นจะใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี
3. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 บรรดาเงินได้ของผู้มีเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับข้อบทก่อนๆ ของอนุสัญญานี้ และเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญา อีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 24
การจัดภาษีซ้อน

1. กฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐใด จะยังคงใช้บังคับต่อไปในการเก็บภาษี จากเงินได้ในรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ เว้นแต่ในกรณีที่บัญญัติไว้ชัดแจ้งให้เป็นอย่างอื่นใน อนุสัญญานี้ ในกรณีที่เงินได้ต้องเสียภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้ได้รับการบรรเทาภาระจากการเก็บภาษีซ้อนตามวรรคต่างๆ ของข้อนี้
2. ในประเทศเคนมาร์ก
  - (ก) ภายใต้อำนาจของอนุวรรค (ค) ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเคนมาร์กได้รับเงินได้ ซึ่งอาจเก็บภาษีได้ในประเทศไทยตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ ประเทศเคนมาร์กจะยอมให้นำภาษีเงินได้จำนวนเท่ากับภาษีเงินได้ที่ได้เสียไว้ในประเทศไทย มาหักออกจากภาษีเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเคนมาร์ก
  - (ข) อย่างไรก็ดี การหักเช่นว่านั้นจะต้องไม่เกินกว่าภาษีเคนมาร์ก ซึ่งคำนวณไว้ก่อนที่จะยอมให้หักภาษีใดๆ ซึ่งสอดคล้องกับเงินได้ซึ่งอาจเสียภาษีในประเทศไทย
  - (ค) ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเคนมาร์กได้รับเงินได้ซึ่งให้เก็บภาษีเฉพาะในประเทศไทยตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ ประเทศเคนมาร์กอาจนำเงินได้นั้นมารวมคำนวณเป็นฐานภาษีแต่จะยอมให้นำภาษีของจำนวนเงินได้ที่ได้รับในประเทศไทยมา

หักออกจากภาษีเงินได้ที่ต้องเสียในประเทศเดนมาร์ก

- (ง) ในกรณีให้การยกเว้นหรือลดหย่อนจากภาษีไทยที่พึงชำระตามบทบัญญัติของข้อ 7 ในส่วนที่เกี่ยวกับผลกำไรที่วิสาหกิจเดนมาร์กได้รับจากสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในประเทศไทยตามกฎหมายไทย เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุวรรค (ก) และอนุวรรค (ข) จะยอมให้ใช้ภาษีไทยหักออกจากภาษีเดนมาร์กเสมือนไม่มีการยกเว้นหรือลดหย่อนเช่นว่านั้น โดยมีเงื่อนไขว่า สถานประกอบการถาวรนั้นได้ดำเนินกิจกรรมทางธุรกิจ (ไม่ใช่การประกอบธุรกิจทางการเงิน) และผลกำไรดังกล่าวประกอบด้วยผลประโยชน์และผลได้จากการขายหุ้นและพันธบัตรหรือประกอบด้วยผลกำไรที่ได้รับจากประเทศที่สามไม่เกินร้อยละ 25 ของผลกำไรดังกล่าว
- (จ) ในกรณีเงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยให้แก่บุคคล (ที่เป็นบริษัท) ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเดนมาร์ก และเป็นผู้ถือหุ้นโดยตรงหรือทางอ้อมไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ของหุ้นทุนของบริษัทที่กล่าวถึงบริษัทแรก เงินปันผลนั้นจะได้รับการยกเว้นภาษีในประเทศเดนมาร์ก โดยมีเงื่อนไขว่าบริษัทที่จ่ายเงินปันผลจะต้องประกอบกิจกรรมด้านธุรกิจ (ไม่ใช่การประกอบธุรกิจทางการเงิน) และผลกำไรของบริษัทประกอบด้วยผลประโยชน์และผลได้จากการขายหุ้นและพันธบัตรหรือประกอบด้วยผลกำไรที่ได้รับจากประเทศที่สามไม่เกินร้อยละ 25 ของผลกำไรดังกล่าว
- (ฉ) เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุวรรค (ก) และ (ข) ของวรรคนี้ ในกรณีคำสิทธิที่จ่ายเป็นค่าตอบแทน เพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้ สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้าแบบหรือหุ่นจำลอง แผนผัง สูตรหรือกรรมวิธีลับใดๆ หรือเพื่อข้อสนเทศเกี่ยวกับประสบการณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรมหรือทางวิทยาศาสตร์ และเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้อุปกรณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือทางวิทยาศาสตร์ ภาษีไทยให้ถือเสมือนว่าได้จ่ายตามอัตราที่กำหนดในวรรค 2 ของข้อ 12 กรณีของทรัพย์สินซึ่งคำสิทธิได้จ่ายเป็นค่าตอบแทนนั้น ได้ถูกใช้ในกิจกรรม (นอกเหนือจากกิจกรรมธุรกิจด้านการเงิน) ที่ได้ดำเนินการในประเทศไทย อย่างไรก็ตาม ภาษีไทยที่ถือเสมือนว่าได้มีการจ่ายนั้นจะไม่เกินกว่าอัตราภาษีที่ใช้บังคับกับคำสิทธิภายใต้กฎหมายไทย บทบัญญัตินี้จะไม่ใช่บังคับกับคำสิทธิที่จ่ายระหว่างวิสาหกิจในเครือเดียวกันตามความหมายของข้อ 9 หรือคำสิทธิที่จ่ายในส่วนที่เกี่ยวกับสินทรัพย์ที่ได้ถูกขายไป และได้ถูกเช่าแบบลิสซิ่ง กลับคืนมาโดยบุคคลที่จ่ายคำสิทธินั้น
- (ช) บทบัญญัติของอนุวรรค (ง) - (ฉ) จะใช้บังคับสำหรับระยะเวลา 10 ปีแรก นับแต่อนุสัญญาจะมีผลบังคับใช้ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจจะปรึกษาหารือกันเพื่อกำหนดว่าจะขยายระยะเวลาหรือไม่ การขยายกำหนดเวลาใดๆจะมีผลนับตั้งแต่วันนั้น และในเรื่องการเปลี่ยนแปลงและเงื่อนไข รวมทั้ง เงื่อนไขการยกเลิก ซึ่งอาจจะมีการกำหนดและตกลงกันระหว่างรัฐผู้ทำสัญญา จะต้องมีการแลกเปลี่ยนหนังสือ

ทางการทูตหรือวิธีการอื่นตามขั้นตอนของรัฐธรรมนูญของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง

3. ในกรณีประเทศไทย ภาษีเงินได้ซึ่งจะต้องชำระในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้จากแหล่งภายในประเทศเดนมาร์กภายใต้บทบัญญัติของอนุสัญญานี้ จะยอมให้ถือเป็นเครดิตต่อภาษีไทยที่ต้องชำระในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้นั้น อย่างไรก็ตาม เครดิตนั้นจะต้องไม่เกินจำนวนภาษีไทยส่วนที่ได้คำนวณไว้ก่อนที่จะให้เครดิตตามจำนวนที่เหมาะสมกับเงินได้รายการนั้น
4. ในกรณีเงินได้ซึ่งได้รับการบรรเทาภาระภาษีเงินได้ภายในประเทศเดนมาร์กภายใต้บทบัญญัติในอนุสัญญานี้และภายใต้กฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในประเทศไทยบุคคลธรรมดาที่ต้องเสียภาษีในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ดังกล่าว โดยระบุถึงจำนวนเงินได้นั้น ซึ่งได้ถูกส่งไปหรือได้รับในประเทศไทยและมีได้ระบุถึงจำนวนเต็มของเงินได้นั้น การบรรเทาภาระดังกล่าวที่จะยอมให้ในประเทศเดนมาร์กภายใต้อนุสัญญานี้จะให้ใช้เฉพาะกับเงินได้ที่ถูกเก็บภาษีในประเทศไทยเท่านั้น

ข้อ 25

การไม่เลือกปฏิบัติ

1. คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง จะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เสียภาษี อกรใด ๆ หรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใดๆเกี่ยวกับการนั้นอันเป็นการนอกเหนือไป จากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากร และข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งคนชาติ ของอีกรัฐหนึ่ง โดยเฉพาะผู้มีถิ่นที่อยู่ที่ถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตามใน สถานการณ์เดียวกัน แม้จะมีบทบัญญัติของข้อ 1 อยู่ บทบัญญัตินี้จะใช้บังคับแก่บุคคล ผู้ซึ่งมิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐด้วย
2. บุคคลไร้สัญชาติซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งจะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เสียภาษีอากรใด ๆ หรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใดๆเกี่ยวกับการนั้นอันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งคนชาติของอีกรัฐหนึ่ง โดยเฉพาะผู้มีถิ่นที่อยู่ที่ถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตามในสถานการณ์เดียวกัน
3. ภาษีอากรที่เก็บจากสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะต้องไม่เรียกเก็บในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยเป็นการอนุเคราะห์น้อยกว่าภาษีอากรที่เรียกเก็บจากวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่ประกอบกิจกรรมอย่างเดียวกัน
4. เว้นแต่ในกรณีบทบัญญัติวรรค 1 ของข้อ 9 วรรค 7 ของข้อ 11 หรือวรรค 6 ของข้อ 12 ใช้บังคับ ดอกเบี้ย ค่าสิทธิ และการชำระอื่นๆ ที่จ่ายโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการกำหนดค่าที่พึงเสียภาษีของวิสาหกิจเช่นว่านั้น จะยอมให้หักได้ภายใต้เงื่อนไขเดียวกันเสมือนว่าจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก
5. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งคนเดียวหรือหลายคนเป็นเจ้าของ หรือควบคุมทุนทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อมจะไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก ให้เสียภาษีอากรใดๆ หรือปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใดๆเกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระ

หนักกว่าการ เก็บภาษีอากรและข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งวิสาหกิจอื่นที่คล้ายคลึงกันของรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกถูก หรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตาม

6. บทบัญญัติของข้อนี้จะไม่แปลความเป็นการผูกพันรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งต้องยอมให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำ สัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งค่าลดหย่อนส่วนบุคคล การบรรเทาภาระและการหักลดใดๆเพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษีอันเนื่อง มาจากความเป็นพลเมือง หรือความรับผิดชอบทางครอบครัวซึ่งรัฐนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐของตน
7. บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะภาษีซึ่งอยู่ในบังคับของอนุสัญญานี้เท่านั้น

ข้อ 26

วิธีการดำเนินการเพื่อความตกลงร่วมกัน

1. ในกรณีที่บุคคลพิจารณาเห็นว่าการกระทำของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐมีผลหรือจะมีผลให้ตนเอง ต้องเสียภาษีอากร โดยไม่เป็นไปตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้บุคคลผู้นั้นอาจยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ ของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนมีถิ่นที่อยู่ได้ โดยไม่ต้องคำนึงถึงทางแก้ไขที่บัญญัติไว้ในกฎหมายภายในของรัฐ แต่ละรัฐนั้น หรือถ้าเรื่องราวของบุคคลนั้นอยู่ในบังคับของวรรค 1 ของข้อ 25 ให้ยื่นต่อรัฐผู้ทำสัญญาที่ตนเป็นคนชาติ คำร้องดังกล่าว ต้องยื่นภายในเวลา 3 ปี นับจากที่ได้รับแจ้งครั้งแรกของการกระทำที่ก่อให้เกิดการปฏิบัติทางภาษีอันไม่เป็นไปตามบท บัญญัติแห่งอนุสัญญานี้
2. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควรและถ้าตนไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่เหมาะสมได้เอง ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพยายามแก้ไขกรณีนั้น โดยความตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อการเว้นการเก็บภาษีอันไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้ คำร้องดังกล่าวต้องยื่นภายในอายุความตามกฎหมายภายใน ของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งผู้เสียภาษีเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่
3. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะต้องพยายามแก้ไขความยุ่งยากหรือข้อสงสัยใดๆอันเกิดขึ้นเกี่ยวกับการตี ความหรือการใช้บังคับอนุสัญญานี้ โดยตกลงร่วมกัน เจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจปรึกษาหารือกัน เพื่อการจัดการเก็บภาษีซ้อน ในกรณีใดๆที่มีได้บัญญัติไว้ในอนุสัญญานี้ได้ด้วย
4. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐอาจติดต่อกัน โดยตรง เพื่อความมุ่งประสงค์ให้มีความตกลงกัน ตามความหมายแห่งวรรคก่อนๆ นั้น เมื่อเห็นเป็นการสมควรที่จะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันด้วยวาจาเพื่อ ให้มีความตกลง กัน การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นนั้นอาจกระทำโดยผ่านทางคณะกรรมการอันประกอบด้วยผู้แทนของเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ ของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ

ข้อ 27

การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

1. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะแลกเปลี่ยนข้อสนเทศอันจำเป็นแก่การปฏิบัติตามบทบัญญัติของ อนุสัญญานี้หรือตามกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเกี่ยวกับภาษีอากรที่อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้เท่าที่ภาษีอากร

ตามกฎหมายนั้นไม่ขัดกันกับอนุสัญญา การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศไม่ถูกจำกัดโดยข้อ 1 ข้อสนเทศที่ได้รับโดยรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งให้ถือว่าเป็นความลับเช่นเดียวกันกับข้อสนเทศที่ได้รับภายใต้กฎหมายภายในของรัฐนั้น และจะเปิดเผยได้เฉพาะกับบุคคล หรือเจ้าหน้าที่ (รวมทั้งศาลและองค์การฝ่ายบริหาร) ซึ่งเกี่ยวข้องกับการประเมินหรือการจัดเก็บ การบังคับ หรือการดำเนินคดี หรือ การชี้ขาดคำอุทธรณ์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาษีที่อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้ บุคคลหรือ เจ้าหน้าที่ที่เช่นนั้น จะใช้ข้อสนเทศนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์นั้นเท่านั้น บุคคลหรือ เจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจเปิดเผยข้อสนเทศในการดำเนินกระบวนการพิจารณาของศาลหรือในคำวินิจฉัยชี้ขาดของศาล

2. ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม มิให้แปลความหมายบทบัญญัติของวรรค 1 เป็นการตั้งข้อผูกพันบังคับรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งรัฐใดต้อง

- (ก) ดำเนินมาตรการทางการบริหาร โดยบิดเบือนไปจากกฎหมายและวิธีปฏิบัติทางการบริหารของรัฐผู้ทำสัญญานั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
- (ข) ให้ข้อสนเทศอันมีอาจจัดหาได้ตามกฎหมายหรือตามทางการบริหาร โดยปกติของรัฐผู้ทำสัญญา รัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
- (ค) ให้ข้อสนเทศซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือ วิชาชีพ หรือกรรมวิธีทางการค้า หรือข้อสนเทศ ซึ่งการเปิดเผยจะเป็นการขัดกับนโยบายสาธารณะ (ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของสาธารณชน)

ข้อ 28

ผู้แทนทางการทูตและเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุล

อนุสัญญานี้จะไม่มีผลกระทบกระเทือนต่อเอกสิทธิ์ทางการรักษากรของผู้แทนทางการทูตหรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุลตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศหรือตามบทบัญญัติแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย

ข้อ 29

การขยายการใช้บังคับแก่อาณาเขต

1. อนุสัญญานี้อาจขยายการใช้บังคับไม่ว่าจะโดยการใช้นับเพิ่มหรือมีการปรับปรุงแก้ไข ที่จำเป็นใดๆ ไปยังอาณาเขตภายใต้อำนาจอธิปไตยของเดนมาร์ก ซึ่งนอกเหนือจากการแสดงความจำนงโดยเฉพาะของอนุสัญญา หรืออาณาเขตใดๆ ซึ่งเป็นเขตที่เดนมาร์กรับผิดชอบ ด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศอยู่ ซึ่งมีการตั้งบังคับภาษีที่มีลักษณะสำคัญทำนองเดียว กับภาษีซึ่งอยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้ การขยายอาณาเขตบังคับใดๆ จะมีผลใช้บังคับนับจากวันนั้น และภายใต้การเปลี่ยนแปลงแก้ไขและเงื่อนไขต่างๆดังกล่าว รวมทั้งเงื่อนไขของการเลิกใช้บังคับ ซึ่งอาจกำหนดและตกลงกันระหว่างรัฐผู้ทำสัญญา ในหนังสือซึ่งแลกเปลี่ยนกัน โดยผ่านทางกรทูต หลังจากกระบวนการทางรัฐธรรมนูญของรัฐผู้ทำสัญญา

2. เว้นไว้แต่จะตกลงกันเป็นอย่างอื่น โดยรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ การเลิกใช้บังคับอนุสัญญาโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งตามข้อ 31 จะเป็นการเลิกใช้บังคับอนุสัญญาตามวิธีการซึ่ง กำหนดไว้ในข้อนั้นแก่อาณาเขตใดๆ ซึ่งอนุสัญญานี้ได้ขยายการใช้บังคับไปถึงตามข้อนี้ด้วย

ข้อ 30 การเริ่มใช้บังคับ

1. รัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองจะแจ้งให้แต่ละฝ่ายทราบซึ่งกันและกันว่าข้อกำหนดต่างๆ ตามรัฐธรรมนูญที่กำหนดไว้เพื่อที่จะทำให้อนุสัญญานี้มีผลเริ่มใช้บังคับได้ดำเนินการเรียบร้อยแล้ว
2. อนุสัญญานี้จะเริ่มใช้บังคับภายหลังจากวันที่ได้มีการบอกกล่าวตามที่กล่าวถึงในวรรค 1 มาแล้วสามสิบวัน และจะมีผลบังคับ

(ก) ในประเทศไทย

- (1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนที่ได้จ่ายหรือนำส่งในหรือ หลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากเดือนที่อนุสัญญามีผลใช้บังคับ
- (2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้อื่นๆ สำหรับปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชี ที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากเดือนที่อนุสัญญามีผลใช้บังคับ

(ข) ในประเทศเคนมาร์ก

- (1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับเงินได้ที่ได้รับในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมของปีปฏิทินถัดจากปีที่อนุสัญญามีผลใช้บังคับ
- (2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้อื่นๆ สำหรับภาษีที่พึงเรียกเก็บสำหรับปีภาษีใดๆ ที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่ อนุสัญญามีผลใช้บังคับ

3. อนุสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งประเทศไทย และรัฐบาลแห่งประเทศเคนมาร์กเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน และป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้และทุนซึ่งได้ลงนามที่กรุงเทพฯ ในวันที่ 14 เมษายน 2508 จะสิ้นสุดและเลิกมีผลบังคับในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ซึ่งอนุสัญญานี้ใช้บังคับภายใต้บทบัญญัติของวรรค 2

ข้อ 31 การเลิกใช้

อนุสัญญานี้จะยังคงมีผลใช้บังคับตลอดไป แต่รัฐผู้ทำสัญญารัฐใดรัฐหนึ่งอาจแจ้งการบอกเลิกเป็นลายลักษณ์อักษรโดยช่องทางทูตต่อรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้ในหรือ ก่อนวันที่ 30 มิถุนายน ในปีปฏิทินใดๆที่เริ่มต้นภายหลังจากสิ้นสุดระยะเวลาห้าปีนับจากวันที่อนุสัญญานี้มีผลใช้บังคับ ในกรณีเช่นนั้น อนุสัญญาเป็นอันเลิกมีผลใช้บังคับ

1. ในประเทศไทย

- (ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนที่จ่ายหรือนำส่งในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากเดือนที่มีการแจ้งการบอกเลิก
- (ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้อื่นๆ สำหรับปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากวันที่มีการแจ้งการบอกเลิก

2. ในประเทศเดนมาร์ก

- (ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับเงินได้ที่ได้รับในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่มีการแจ้งการบอกเลิก
- (ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้อื่นๆ สำหรับภาษีที่พึงเรียกเก็บสำหรับปีภาษีใดๆที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่มีการแจ้งบอกเลิก

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้องจากรัฐบาลแต่ละฝ่ายได้ลงนามในอนุสัญญานี้

ทำคู่กันเป็นสองฉบับ ณ ..... เมื่อวันที่..... ปีหนึ่งพันเก้าร้อย..... แห่งคริสต์ศักราช เป็นภาษาอังกฤษ

ในนามรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรเดนมาร์ก

ในนามรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

พิธีสาร

ในการลงนามอนุสัญญาระหว่างราชอาณาจักรเดนมาร์กและราชอาณาจักรไทย เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน และป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากร ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีที่เก็บจากเงินได้ ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ได้ตกลงกันตามบทบัญญัติดังต่อไปนี้ ซึ่งจะเป็นส่วนหนึ่งของอนุสัญญานี้

- 1. (1) ตามวรรค 3 ของข้อ 5 ถ้าบุคคลซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จัดหาคลังสินค้า หรือ

สิ่งอำนวยความสะดวกใดๆในรัฐผู้ทำสัญญารัฐใดรัฐหนึ่งเพื่อบุคคลอื่นในการเก็บสิ่งของหรือสินค้า
จะถือว่าบุคคลนั้นดำเนินธุรกิจผ่านสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญานั้น

(2) ตามวรรค 3 (ก) และ (ข) ของข้อ 5 เป็นที่เข้าใจว่าการใช้สิ่งอำนวยความสะดวกนั้นเพื่อการส่ง
มอบ จะถือเป็นการมีสถานประกอบการถาวรหากสิ่งอำนวยความสะดวกนั้นถูกใช้เพื่อเป็นที่
จำหน่ายสินค้า

2. ตามข้อ 7 เป็นที่เข้าใจว่าข้อกำหนดในข้อนี้จะไม่มีผลกระทบต่อการใช้กฎหมายภาษีใดๆ ของรัฐผู้ทำสัญญา
หนึ่งในการประเมินภาษีของบุคคลในกรณีที่เกี่ยวข้องที่ทางภาษีของรัฐผู้ทำสัญญานั้นมีข้อมูลในการกำหนดกำไรที่พึงเสี
ภาษีของบุคคลนั้นไม่เพียงพอ โดยมีเงื่อนไขว่าวิธีการที่กำหนดนั้นจะต้องเป็นวิธีการที่มีผลตามหลักการต่างๆที่กำหนดไว้
ในข้อนี้ คำว่า "กำไร" ในข้อ 7 ให้หมายถึงเงินได้หรือกำไร

3. ตามวรรค 2 ของข้อ 8 เป็นที่เข้าใจว่าหากประเทศไทยใช้อัตรากำไรที่ต่ำกว่ากับเงินได้ที่วิสาหกิจของประเทศอื่น
ได้รับการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศ อัตรากำไรที่ต่ำกว่าจะมีผลบังคับใช้ในอนุสัญญานี้

4. ตามวรรค 5 ของข้อ 10 หากภายหลังจากการลงนามในอนุสัญญานี้ ประเทศไทยได้มีการจัดทำอนุสัญญาเพื่อการ
เว้นการเก็บภาษีกับประเทศที่สาม โดยไม่ได้บัญญัติให้มีการจัดเก็บ ภาษีจากการจำหน่ายกำไรตามวรรคดังกล่าว หรือ
บัญญัติให้ใช้อัตรากำไรที่ต่ำกว่าอนุสัญญานี้การให้กรยกเว้นหรือใช้อัตรากำไรที่ต่ำกว่าเช่นว่านั้น จะมีผลใช้บังคับใน
อนุสัญญานี้ด้วย

5. ตามวรรค 4 ข้อ 11 เป็นที่เข้าใจว่า คำว่า "ดอกเบี้ย" ให้รวมถึง ดอกเบี้ยที่จ่ายในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการขายสินค้าเงิน
เชื่อ รวมทั้งค่าธรรมเนียม และค่าขนานหน้าที่จ่ายในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการให้กู้ยืมด้วย

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายซึ่งได้รับมอบอำนาจ โดยถูกต้องจากรัฐบาลแต่ละฝ่ายได้ลงนามในพิธี
สารนี้

ทำคู่กันเป็นสองฉบับ ณ ..... เมื่อวันที่ .....ปีหนึ่งพันเก้าร้อย.....แห่งคริสต์ศักราช เป็นภาษา
อังกฤษ

ในนามรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรเดนมาร์ก

ในนามรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย